

covým ze dne 12. března 1932 učiněným k původnímu dlužníku S. a s dopisem tohoto dlužníka ze dne 26. dubna 1932 zaslaným žalované firmě, jejichž správnost žalobce v dovolání nepopřel a z nichž plyne, že žalobce projevil vůli platiti žalované firmě za původního dlužníka S., kdyby dlužník sám neplatil. Ze všech těchto projevů žalobcových nutno proto usouditi, že žalobce se chtěl státi vedle původního dlužníka S. dalším dlužníkem žalované firmy z právního důvodu původního dlužníka zavazujícího, že tudíž na jeho straně šlo o kumulativní převzetí dluhu podle §§ 1405, 1406 obč. zák., a že žalobce, odevzdávaje peníze žalované firmě na dluh Engelberta S., skutečně platil dluh tohoto dlužníka, ne že jej pouze svými penězi založil. Avšak z druhého odstavce potvrzení ze dne 15. listopadu 1932 jest dále usouditi, že žalobcův závazek k zaplacení dluhu Engelberta S. nebyl bezpodmínečný. V tomto druhém odstavci dotčeného právě potvrzení žalovaná firma prohlásila, že částka žalobcem jí zaplacená bude žalobci vrácena, jakmile S. zaplacený peněz poukáže žalované firmě, čímž v souvislosti s prvním odstavcem potvrzení ze dne 15. listopadu 1932 bylo jasně vyjádřeno, že žalobce vykonal placení na dluh S. pod výminkou, že žalobce dostane částku žalované firmě vyplacenou zpět, jakmile se žalované firmě dostane stejné částky od dlužníka samého. Byla tudíž ve druhém odstavci potvrzení ze dne 15. listopadu 1932 stanovena rozvazovací výminka, jejímž splněním mělo přestatí oprávnění žalované firmy k dalšímu podržení částky žalobcem jí za dlužníka S. zaplacené. Splnění této výminky však zmařila žalovaná firma sama tím okamžikem, kdy upustila od žaloby proti dlužníku Engelbertu S. na zaplacení dluhu žalobcem podmínečně převzatého, vzdavši se zároveň žalobního nároku v prohlášení došlém soudu v jejím sporu proti S. dne 30. dubna 1934, neboť po tomto dni bylo již jisto, že původní dlužník S. není povinen zaplatiti žalované firmě dluh za dodané mu napájecí zařízení. Tímto okamžikem padl proto také předpoklad, že žalobce jest vedle původního dlužníka S. dalším dlužníkem žalované firmy, a pro žalovanou firmu nastala povinnost k vrácení zažalované částky. Podal-li žalobce po dni, kdy se žalovaná firma vzdala svého nároku na zaplacení dluhu S., žalobu na zaplacení částky žalované firmě placené, jest jeho žalobní nárok odůvodněn.

Čís. 15822.

Nález rozhodčí komise, vydaný podle § 3 g) zák. č. 330/1921 Sb. z. a n. v mezích její pravomoci, lze věcně zvrátiti žalobou určovací.

Výrok rozhodčí komise podle § 3 zák. č. 330/1921 Sb. z. a n., že zaměstnavatel jest povinen přijmouti zaměstnance zpět do práce za dřívějších podmínek, nelze pro pochybený žalobní návrh zvrátiti zápornou žalobou určovací, již se domáhá zaměstnavatel výroku, že nález rozhodčí komise »není vůbec po právu«; možná jest jen kladná určovací žaloba, že nález rozhodčí komise jest po právu jen potud, že zaměstnavatel jest povinen vykonati podle své volby jednu z případností v § 3 řeč. zák. uvedených.

(Rozh. ze dne 11. února 1937, Rv I 2969/36.)

Stejně Sb. n. s. č. 15240.

Žalované dělnice byly zaměstnány déle než tři roky u žalující firmy, v jejímž závodě byl zřízen závodní výbor, a byly dne 25. října 1935 vypověděny. Závodní výbor podal proto stížnost k rozhodčí komisi, která nálezem ze dne 12. listopadu 1935 vyslovila podle § 3 lit. g) zákona č. 330/1921 Sb. z. a n., že žalobkyně jest povinna přijmouti žalované dělnice hned zpět do práce za dřívějších pracovních podmínek zároveň s náhradou za výdělek mezitím ušlý. Stížnost žalobkyně k nejvyššímu správnímu soudu byla rozhodnutím ze dne 24. ledna 1936 odmítnuta proto, že výrok rozhodčí komise o nároku jednotlivých zaměstnanců podle § 3 lit. g) zákona č. 330/1921 Sb. z. a n. jest rozhodnutím úřadu správního o nárocích práva soukromého, proti němuž možno podle § 105 ústavní listiny a podle zákona č. 217/1925 Sb. z. a n. dovolávati se nápravy pořadem práva. Žalobkyně tvrdíc, že jí toto rozhodnutí bylo doručeno dne 19. února 1936, uplatňuje v žalobě dne 17. března 1936 podané, že nález rozhodčí komise je nezákonným a že rozhodčí komise překročila meze své působnosti, ježto prý byla jen oprávněna vysloviti, že žalobkyně jest povinna buď žalované přijati zpět do práce za dřívějších podmínek, nebo postarati se jim o jiné zaměstnání v témže odboru a místě s přibližně stejným výdělkem, nebo dáti žalovaným odstupné ve výši jednotýdenní až čtyřtýdenní mzdy, že však volbu jedné ze tří uvedených možností musela ponechati zaměstnavateli. Žalobkyně proto v žalobě navrhuje, aby bylo vůči žalovaným zjištěno, že dotčeným nálezem rozhodčí komise uznaný nárok žalovaných, aby byly žalované ihned přijaty zpět do práce za dřívějších pracovních podmínek zároveň s náhradou za výdělek mezitím ušlý, není po právu. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, n e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů :

Předeslati jest, že v souzené věci je napadena správnost nálezu rozhodčí komise, tedy nález po jeho meritorní stránce, že však podle rozhodnutí nejvyššího soudu č. 15240 Sb. n. s., jímž se nejvyšší soud uchýlil od dřívější praxe (Sb. n. s. č. 13356, 6873, 4363), lze nález rozhodčí komise podle § 3 g) zák. č. 330/1921 Sb. z. a n. i věcně zvrátiti žalobou určovací. Odůvodněna je výtka žalovaných, učiněná již v řízení nižších stolic a opakovaná v dovolací odpovědi, že žalobní žádost je pochybená. Vždyť žalobkyně ani netvrdí a podle toho, co stanoví § 3 g) zákona č. 330/1921 Sb. z. a n. právem by ani tvrditi nemohla, že rozhodčí komise, shledá-li, že se propuštění dělníkovo jeví jako nespravedlivá příkrost, může též nalézt, aby zaměstnavatel přijal dělníka zpět do práce za dřívějších podmínek zároveň s náhradou za výdělek mezi tím ušlý, a dovolání hájí jen názor, že rozhodčí komise se omezila neprávem na tento výrok, nehledíc k jiným dvěma eventualitám v zákoně vysloveným, a že nevyhradila volbu jedné z těchto tří možností žalobkyni, ježto tato volba prý přísluší zaměstnavateli a nikoli rozhodčí komisi.

Tím projevila již sama žalobkyně, že nálezn rozhodčí komise není v celku, nýbrž že je pouze zčásti nesprávný a žalobkyně nemůže se proto domáhati výroku, aby bylo zjištěno, že tento nálezn »není vůbec po právu« a aby tak byl soudním výrokem odstraněn v celku. Věc se má v podstatě tak, že ze tří prvků žalobkyni podle jejího názoru příslušejících, byl jí rozhodčí komisí přiznán jen jeden a žalobkyně chce dosáhnouti nápravy tohoto příkoří. K tomu se však nehodí záporná žaloba určovací, aby byl zvrácen celý nálezn rozhodčí komise, nýbrž žalobkyně musela by tu vystupovati kladnou žalobou určovací (§ 1, odst. 3, zák. č. 217/1925 Sb. z. a n.), v níž by žádala, že nálezn rozhodčí komise je po právu jen potud, že žalobkyně je povinna podle své volby vykonati jednu ze tří dotčených již eventualit, t. j. buď žalované znovu přijati do práce, anebo se jim postarati o jiné zaměstnání, anebo žalovaným dáti odstupné, jež určí rozhodčí komise. Jen při takové úpravě žalobní žádosti bylo by odstraněno nebezpečí soudního zásahu do práva rozhodčí komise hájiti zájmy dělnictva proti nespravedlivým příkrostem se strany zaměstnavatelovy při výpovědi (propuštění) jednotlivého zaměstnance a nebylo by dotčeno právo žalovaných dělnic, jehož nabyly již tím, že rozhodčí komise nalezla, že se jejich propuštění jevílo jako nespravedlivá příkrost, jež musí býti napraveno žalobkyni. Žalobkyně, jak vyloženo, odporuje jen úzkému výroku rozhodčí komise, zákonem prý neodůvodněnému, a proto není možno napravit tento výrok způsobem v žalobním žádání navrženým, totiž, že nálezn rozhodčí komise není vůbec po právu.

Čís. 15823.

Při koupi býka »ze stáje« jest kupitel povinen převzít býka ve stáji a ze stáje odvésti. Převzetím býka ve stáji přechází býk do chování kupitelova a na něm jest, aby se postaral o potřebná opatření a dohled na býka podle § 1320 obč. zák.

(Rozh. ze dne 12. února 1937, Rv II 224/35.)

Žalobce, zaměstnaný u žalovaného, byl poraněn býkem prodaným žalovaným »ze stáje« (ab Stall) při nakládání do nákladního automobilu. Nižší soudy zamítly žalobu o náhradu škody způsobené žalobci.

Nejvyšší soud uložil odvolacímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

Důvody:

Žalobce spatřuje nesprávné právní posouzení v tom, že odvolací soud nepokládal žalovaného za chovatele býka v době úrazu. Míni, že ujednání o prodeji býka »ze stáje« (»ab Stall«) jest vykládati jen tak, že se odpovědnost žalovaného za býka jako chovatele končí teprve, až býk